

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII
(*Învierea fiului văduvei din Nain*)

SF. MC. EVLAMPIE
ȘI SORA SA, EVLAMPİA;
SF. CUV. VASIAN ȘI TEOFIL
MĂRTURISITORUL

După cum ne istorisește Sfântul Evanghelist Luca în pericopa evanghelică din Duminica aceasta (Luca 7, 11-16), Mântuitorul Hristos a săvârșit în Cetatea Nain, aflată în sudul Galileei, aproape de Muntele Tabor, o cutremurătoare minune, înviind din morți pe un tânăr, unicul fiu al unei femei văduve care murise și îl ducea la cimitir în afara Cetății, spre a fi îngropat. Mântuitorul Hristos, cu puterea Sa dumnezeiască, oprește acest drum spre moarte și îl întoarce spre viață. Înviază pe fiul acestei mame încercate de durere, zicându-i acesteia „Nu plânge!”. Apoi, atingându-se cu mâna de sicriu, prin puterea cuvântului Său îi zice celui mort: „Tinare, ție îți zic, scoală-te!”. Îndată la porunca lui Hristos, Care este Viața și Învierea noastră, tânărul a înviat, iar Domnul l-a dat mamei sale. Și toți au rămas cutremurați și adânc mișcați de minunea care s-a petrecut, atât ucenicii cât și mulțimile care îl urmau pe Iisus.

La poarta Cetății Nain, Hristos întâlnește un cortegiu funerar care se îndrepta spre cimitir, ducând pe un tânăr, unicul fiu al unei femei văduve, singurul ei sprijin și speranță.

Copleșită de durere nemărginită își plângea necazul care o încerca. Venise multă lume din Cetate, care căuta să-i aducă mângâiere în tristețea care o cuprinsese. Părea că totul se prăbușește în jurul ei, se simțea singură și fără nici un sprijin, ducând spre groapă pe unicul ei copil. Această mamă văduvă trăia intens durerea unui ideal neîmplinit și amarul unei nădejdi înfrânte.

Din relatarea evanghelică, vedem că acolo unde durerea umană și deznădejdea se află la limita răbdării, acolo vine Hristos Domnul cu iubirea Sa milostivă

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

să aline durerea și întristarea, picurând în sufletul acestei femei speranță și nădejde de viață.

Drumul care ducea spre moarte, Hristos îl întoarce spre înviere și viață, înviind din morți pe acest tânăr, după ce puțin mai înainte îi spunea femeii greu încercate: „Nu mai plânge”. Hristos vine aproape de ea, îi înțelege toată drama pe care o trăia. Numai Dumnezeu poate face acest lucru. „Eu sunt Învierea și Viața”, va zice în alt context Domnul, la Învierea lui Lazăr, „Cel care crede în Mine, chiar dacă va muri, va fi viu”.

E punctul sensibil al evangheliei de astăzi: întâlnirea omului îndurerat, copleșit de suferință și întristare, cu Domnul care aduce bucurie, speranță și înviere din morți.

Ca și minunea învierii fiicei lui Iair, cea a lui Lazăr din Betania și învierea fiului văduvei din Nain au prevestit Învierea Mântuitorului Hristos și învierea noastră. Cele trei învieri menționate au fost readuceri la viața aceasta pământească, trecătoare, cele trei persoane murind la vremea lor.

Învierea Mântuitorului Hristos înseamnă biruința asupra morții, a păcatului și a diavolului, ridicând firea omenească întru Slava și Lumina vieții veșnice.

Aceasta este viața cea adevărată, viața

în Împărăția lui Dumnezeu, după ce trecem pragul acestei vieți mutându-ne de la cele limitate și trecătoare la cele nesticăcioase și cerești. Hristos Domnul dezleagă taina morții, iar viața noastră își găsește sensul și împlinirea doar raportată și înțeleasă prin cheia care este Hristos.

Cuvântul adresat de Domnul: „Tinare, ție îți zic, scoală-te!” rămâne o chemare imperativă pe care o face Hristos și tinerilor din vremea noastră. Pe toți cei care din diferite motive au apucat pe drumul care duce la moarte sufletească, căzând ei înșiși în capcane și ideologii deșarte, care sunt omorâtoare de suflet, Hristos îi cheamă să-și schimbe cursul vieții lor, să vină aproape de El și învățătura Sa și El întinde tuturor o mână de ajutor, ridicându-i și re poziționându-i pe o traiectorie nouă, care duce la viața cea adevărată, în comuniune cu El. prin Biserica Sa.

Deci Hristos ne cheamă pe toți să ne izbăvim de moartea sufletească și prin lucrarea Duhului Sfânt să dobândim mântuirea vieții noastre. Pe de altă parte, după pilda Domnului Hristos, să fim aproape de cei în suferințe trupesti și sufletești, de cei singuri și îndurerați, aducând din prisosul iubirii noastre milostive mângâiere, bucurie și speranță. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

14 OCTOMBRIE – PRAZNICUL SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA DE LA IAȘI

Este sfânta
la care românii
au cea mai mare evlavie.

Viața ei,
peregrinările ei
prin locuri atât
de îndepărtate
de patria ei
și apoi periplul
moaștelor ei
prin diferite țări
de-a lungul timpului,
până să ajungă la Iași,
ne uimesc
și ne încântă
ori de câte ori
le citim.

Sfânta Parascheva, de loc din Epivata (azi Boiados în Turcia), nu departe de Constantinopol, s-a născut pe la anul 1020, în familia unui dregător înstărit.

Se spune că, la vârsta de zece ani, auzind în biserică cuvintele: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34), răspunde imediat strigătului dumnezeiesc: își schimbă hainele cu îmbrăcămintea unui cerșetor.

Rămâne în casa părinților săi până la 18 ani, dovedindu-se a fi bună, milostivă și cu adâncă credință în Dumnezeu. Asemenea fratelui său mai mare, Eftimie, alege să-L urmeze pe Hristos și să se ducă la mănăstire. Părăsește în ascuns casa părinților săi, ajunge mai întâi la o mănăstire din împrejurimile Constantinopolului și apoi în Pont, la Mănăstirea Maicii Domnului din Heraclea, unde va fi tunsă în monahism. Aici stă cinci ani.

Placă apoi în Țara Sfântă, se închină la Sfântul Mormânt și se retrage în pustia Iordanului, viețuind alți cinci ani în neîncetată rugăciune și pocăință. Primind înștiințare de sus să se întoarcă pe meleagurile natale, de unde Domnul îi va cere sufletul, pornește cu bucurie spre Epivata. Acolo, până la sfârșitul vieții ei, va sta pe lângă biserică, nerecunoscută de locuitorii Epivatei, care nu-și mai aminteau de ea. La 14 octombrie 1050, la vârsta de numai 30 de ani, Parascheva își va sfârși călătoria pământească, în care fusese plină de iubire față de Dumnezeu și de milă față de oameni.

Drept recunoștință, locuitorii Epivatei o înmormântează creștinește undeva în apropierea mării.

Aflarea moaștelor Cuvioasei Parascheva

La mulți ani după moartea Cuvioasei locuitorii Epivatei găsesc pe țarm cadavrul unui marinar mort de ciumă, pe care îl îngroapă foarte aproape de mormântul Sfintei Parascheva. Dar peste noapte, atât groparul Gheorghe, cât și o femeie, Eftimia, au un vis în care apare o împărăteasă pe tron și un înger care îi muștră pentru faptul că au trecut cu vederea trupul Cuvioasei Parascheva. Mai apoi, împărăteasa le spune să scoată moaștele ei și să le pună într-un loc deosebit. Și le dezvăluie faptul că ea s-a născut în Epivata.

Trupul Cuvioasei este dezgropat, moaștele ei sunt aduse în procesiune în Biserica Sfinții Apostoli din Epivata, unde stau 200 de ani, timp în care cei care se rugau la moaștele ei primesc tămăduire și ușurare în necazurile lor. Vestea despre minunile sale ajunge departe, iar Patriarhia din Constantinopol, constatând sfințenia ei, o va canoniza.

O vreme moaștele sale stau la bulgari și sârbi

Moaștele sale vor ajunge mai apoi la Târnovo, noua capitală a Imperiului vlahobulgar întemeiat de neamul Asăneștilor. Patriarhia, înființată de Asănești, era tot la Târnovo, iar la 1235 Ioan Asan al II-lea aduce aici moaștele Sfintei Parascheva, arătându-i toată cinstea cuvenită. După 160

de ani petrecuți aici, moaștele vor pleca pentru puțină vreme la Vidin, pentru că turcii lui Baiazid cuceriseră Imperiul vlahobulgar și capitala Târnovo. De aici, pentru a le proteja de turci, bulgarii le dau sârbilor. Moaștele vor sta la Belgrad până în 1521, când trupele lui Soliman intră victorioase în oraș și, printre altele, iau și moaștele Cuvioasei, pe care le duc la Istanbul.

Domnitorul Vasile Lupu și Mitropolitul Varlaam o aduc la Iași

În 1641, domnitorul moldovean Vasile Lupu (1634-1653) plătește enormele datorii ale Patriarhiei Ecumenice către stăpânire, iar Patriarhia, în semn de recunoștință, dăruiește domnitorului moaștele Cuvioasei. Acestea au fost însoțite în drumul spre Moldova și de trei ierarhi greci, exarhi ai scaunului ecumenic. La Iași racla a fost întâmpinată de domnitorul Vasile Lupu și familia sa, de mitropolitul Varlaam, de episcopi, egumeni de mănăstiri, alături de un mare sobor de preoți și o mulțime de credincioși. La 13 iunie 1641 racla este depusă în biserica Sfinții Trei Ierarhi, ctitorie a domnitorului Vasile Lupu, bijuterie arhitectonică recent terminată.

Moaștele sale scapă nevătămate din incendiu

În anul 1888, în timpul lucrărilor de refacere a bisericii, moaștele au fost vremelnic mutate într-o clădire învecinată bisericii Sfinții Trei Ierarhi, în care funcționa la acea vreme seminarul teologic. La data de 26 decembrie, după o slujbă de seară, la căpătâiul raclei rămâne, din neatenția paracliserului, o lumânare aprinsă. Aceasta declanșează un incendiu în care iau foc multe din lucrurile aflate în aceea încăpere, inclusiv se topește racla de argint a Sfintei. Dar, ca de atâtea ori, Sfânta face o minune și, deși jarul se afla deasupra moaștelor, acestea nu iau foc, nici măcar veșmintele originale cu sigiliul domnitorului Vasile Lupu nu sunt distruse, ci doar abia atinse de suflarea focului. În urma acestui eveniment, Mitropolitul Iosif Naniescu mută moaștele în Catedrala Mitropolitană pentru a fi mai bine supravegheate. De la aducerea moaștelor la Iași în 1641 și până astăzi nenumărate minuni a făcut Sfânta în mijlocul poporului român.

Generalizarea în țara noastră a cultului Sfintei Cuvioase Parascheva a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1955. Și astăzi sute de credincioși o vizitează zilnic pe Cuvioasa la Catedrala Mitropolitană. Minunile nu încetează să apară. Iar poporul român, drept mulțumire, nu contenește nici el a veni în număr mare în ziua ei de prăznuire - 14 octombrie. ❀

SFINȚII MUCENICI NAZARIE, GHERVASIE, PROTASIE ȘI CHELSIE

14 octombrie este pentru parohia Șerban Vodă prilej de dublă sărbătoare. Alături de Sfânta Cuvioasă Parascheva, îi prăznuim în mod deosebit pe Sfinții Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie, care au cunoscut moarte martirică în Mediolan (azi Milano), în a doua jumătate a primului secol. Părțile din moaștele lor le-am primit de la Milano în vara anului 2017, înainte de târnosirea bisericii noastre.

Sf. Nazarie a trăit în vremea lui Nero (între anii 54 și 68) la Roma, fiind vlăstarul unei familii romane bogate și evlavioase. Tatăl lui, Africanus, și mama lui, Perpetua, au fost aduși la adevărata credință de către Sf. Apostol Petru. La vârsta de douăzeci de ani, Nazarie părăsește Roma pentru a răspândi Evanghelia. Își cheltuie averea cu cei sărmani, ajutând pe cei ce pătimeau pentru Hristos și aduce la credința creștină pe mulți închinători la idoli, botezându-i.

Ajuns în orașul Plachendia (azi Piacenza) îi cunoaște pe Sf. Ghervasie și Protasie, care se aflau în închisoare din porunca ighemonului Anulin și pe care îi întărește în credință. Cei doi erau frați gemeni, fiii sfinților martiri Vitalie și Valeria din Milano.

Aflându-se că îi vizitează pe creștini în închisoare, Sf. Nazarie este biciuit și alungat din oraș. Noaptea i se arată în vedenie fericita lui maică. Aceasta îi poruncește să meargă în Galatia și să-L vestească pe Hristos. Sculându-se, el pleacă în Galatia (Galia) unde aduce lumina credinței poporului ce era în întuneric și în umbra morții.

Sf. Nazarie îl primește pe Chelsie și continuă propovăduirea Evangheliei

În cetatea Melia, o femeie credincioasă și de neam bun îi încredințează pruncul de 3 ani, pe nume Chelsie, pentru a-l face bun creștin. Nazarie îl botează și-l crește în dreapta credință. Iar pruncul creștea cu anii și cu înțelegerea, umplându-se de dumnezeieștile daruri.

În timp ce răspânda Evanghelia în Galatia, Sf. Nazarie este prins și dus la ighemonul Dionisie, căruia, fără sfială îi mărturisește: „Sunt roman de fel, însă sunt creștin și cinstesc pe cel răstignit”. Amândoi, Nazarie și Chelsie, sunt aruncați în temniță și bătuți fără milă. Scapă însă a doua zi pentru că femeia

stăpânitorului avusese o vedenie înspăimântătoare și pentru aceasta îl roagă pe soțul ei să-i elibereze cei doi.

Îndreptându-se apoi spre Trevira (azi Trier, Germania), Sf. Nazarie îl predică peste tot pe Hristos. Dar din nou Nazarie și Chelsie sunt închiși. Duși la Roma, sunt condamnați la moarte prin înec. Domnul îi salvează și ei își continuă misiunea, ajungând la Milano, unde se reîntâlnesc cu Sf. Ghervasie și Protasie.

Moartea martirică a celor patru sfinți

Sfinții au suferit moarte martirică pe la anii 64-68. Însuși împăratul dă poruncă lui Anulin să-l omoare pe Nazarie. Cinstitele capete ale Sf. Nazarie și Chelsie – care avea numai nouă ani – au fost tăiate cu sabia. Sfintele lor moaște sunt luate apoi în taină de un credincios și duse în casa sa, unde are loc prima minune: vindecarea fiicei aceluia creștin care zăcea grav bolnavă. Apoi trupurile mucenicilor sunt îngropate în grădină.

Sf. Ghervasie își găsește sfârșitul martiric într-o bătaie cruntă cu vergi de plumb, iar lui Protasie i se taie capul cu sabia. Trupurile lor, răpite de Filip și de fiul său, sunt îngropate în casa lor.

Sf. Ambrozie (339-397), episcopul Mediolanului, prin dumnezeiască descoperire, află pe Ghervasie și pe Protasie în vremea împăratului Teodosie cel Mare care a domnit între anii 379 și 395, iar pe Nazarie și Chelsie în vremea împăraților

Arcadie și Onoriu (au domnit din anul 395).

Aflarea moaștelor Sf. Nazarie și Chelsie

Paulin Presbiterul în cartea sa despre viața Sf. Ambrozie scrie: „În acea vreme moaștele Sf. Mc. Nazarie se aflau în cetate, în grădină. Eu, fiind de față, am văzut sânge în mormântul în care zăceau muceniceștile moaște, ca și cum acest sânge ar fi curs de curând; capul cu părul și cu barba erau așa de neatînse, ca și cum atunci ar fi fost puse în groapă, iar fața lui era atât de luminoasă de parcă ar fi fost spălată de curând. [...] Apoi, ridicând moaștele mucenicești și punându-le în caretă, ne-am întors îndată cu Sf. Ambrozie și la Sf. Mucenic Chelsie, cel ce era pus în același loc.”

Descoperirea moaștelor Sf. Ghervasie și Protasie

Pentru aflarea Sf. Ghervasie și Protasie, Sf. Ambrozie s-a rugat și a postit 40 de zile și i s-au arătat în vedenie tineri în haine albe, cu mâinile ridicate. Mai apoi, Sf. Pavel i-a descoperit locul în care erau îngropați și i-a zis: „Aceștia sunt cei care, ascultând cuvintele mele, au lăsat lumea și bogăția și au urmat Domnului nostru Iisus Hristos, nedorind nimic pământesc sau trupesc. Și au petrecut aici în Mediolan zece ani, slujind lui Dumnezeu și s-au învrednicit a fi mucenici ai lui Hristos, ale căror trupuri le vei afla zăcând în pământ în acest loc unde tu stai și te rogi. Deci, trebuie să le scoți deasupra și în acest loc să zidești o biserică în numele lor”. Aflăm despre ei dintr-o carte găsită la capul sfinților mucenici: „Eu, robul lui Hristos, Filip, am luat trupurile acestor sfinți în casa mea și le-am îngropat. Maica lor, Valeria, și tatăl lor, Vitalie, au avut pe acești doi fii născuți gemeni și au numit pe unul Protasie și pe altul Ghervasie. Vitalie era ostaș în Mediolan, trăind cu soția sa și slujind în taină lui Dumnezeu.” După ce Ghervasie și Protasie rămân orfani, vând casa, împart toată averea lor la săraci și eliberează robii. Se retrag din lume, zece ani nevoindu-se în post, în rugăciuni și în citire. Aflând de ei, Anulin ighemonul dă poruncă să fie aruncați în temniță pentru credința în Hristos.

În timpul aducerii moaștelor și așezării în biserica centrală din Mediolanum (Milano), în ziua de 16 iunie 386, un orb și-a recăpătat vederea, iar demonii care își făcuseră lăcaș în câțiva demonizați au strigat că sfinții i-au pus la chinuri de nerăbdat. După câțiva ani, în 395, Sf. Ambrozie a așezat în biserică și moaștele Sf. Nazarie și Chelsie. ❀

PELERINAJELE SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA

Pelerinajul de anul acesta de la Iași la Sfânta Cuvioasă Parascheva, altădată cel mai mare din țară și poate din estul Europei, a început deja de câteva zile. Dacă anul trecut aberantele măsuri luate de autorități au îngreunat accesul pelerinilor din țară la racla sa, anul acesta credincioșii au încercat să vină mai devreme, practic înaintea praznicului Sfintei, pentru a evita posibilele restricții.

Parcă Sfânta veghează acum, cei care-și doresc cu adevărat să o vadă, să nu fie împiedicați de nimeni. Mitropolia Moldovei și Bucovinei a anunțat că nu vor fi impuse nici un fel de restricții nimănui, dar în contextul epidemiologic actual se vor lua toate măsurile pentru protejarea sănătății pelerinilor.

Anul acesta s-au împlinit, pe 13 iunie, 380 de ani de când, prin străduința binecredinciosului Domn Vasile Lupu al Moldovei, Iașul este binecuvântat de prezența și ocrotirea moaștelor Sfintei Cuvioase Parascheva. În toți acești ani, Cuvioasa ne-a ocrotit în momentele grele, iar cei care s-au adresat ei în rugăciune, cu evlavie și nădejde, au primit semne minunate și tămăduiri.

De când se află la Iași, nu a părăsit orașul decât atunci când războiul sau foametea sau boala amenințau cetățenii acestei țări.

Prima dată în aprilie 1944 când frontul se apropia de Prut, iar pentru a fi apărate, moaștele ei au fost duse la mănăstirea Samurcășești. Deși inițial s-a decis ca moaștele Sfintei să fie transportate la Mănăstirea Turnu din Eparhia Râmnicului, acolo unde se aflau și moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, ele au poposit la Mănăstirea Samurcășești (Ciorogârla), între 10 aprilie și 27 octombrie 1944, aproape șapte luni.

Pe 27 octombrie 1944, moaștele Cuvioasei au fost aduse cu mare alai în București și întreaga suflare a Capitalei a întâmpinat-o cu flori. Școlile au fost închise în cinstea acestui eveniment, iar la Catedrala patriarhală doi mari sfinți s-au întâlnit: Sfântul Dimitrie cel Nou și Cuvioasa Parascheva. Deși Cuvioasa trebuia să poposească aici doar opt zile, ea a stat trei săptămâni, pentru că mii de credincioși din București și din împrejurimi veneau zilnic să i se închine.

În 13 noiembrie 1944 moaștele Sfintei Parascheva au fost preluate de o delegație de la Iași și, în drumul de întoarcere „acasă”, au poposit în localitățile Ploiești, Buzău, Râmnicu Sărat, Focșani, Bacău, Piatra Neamț, mănăstirile Varatec, Agapia și Neamț.

A doua oară racla cu sfintele moaște a ieșit din Iași în timpul secetei din 1947. Procesiunea a avut loc, cu binecuvântarea mitropolitului Irineu Mihălcescu, în anul 1947, în două etape. Mai întâi în județul Iași (sfârșitul lui mai-10 iunie), apoi în județele

Vaslui, Bacău, Neamț și Baia (până la sfârșitul lui august). La procesiune au participat mai mulți clerici de la Catedrala Mitropolitană, dar și preoți de la parohii, în fruntea lor fiind arhim. Teoctist Arăpașu, viitorul mitropolit al Moldovei și mai apoi patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. S-a consemnat atunci că, pe tot parcursul procesiunii, în urma preoților care însoțeau racla, veneau nori mari de ploaie. Peste tot Sfânta Cuvioasă Parascheva, odorul de mare preț și ocrotitoarea Moldovei, era întâmpinată de credincioși îmbrăcați în haine de sărbătoare și cu flori în mână. Toți erau încredințați că Sfânta le va aduce bucurie, belșug și alinare după perioada de lipsuri, război și secetă.

Iar a treia oară, motivul pentru care s-a hotărât organizarea unei procesiuni cu sfintele moaște în afara Iașului a fost pandemia de Covid. Duminică, pe 5 aprilie 2020, cu binecuvântarea ÎPS Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, racla cu moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva a fost scoasă în procesiune prin județele Neamț, Botoșani și Iași, pentru binecuvântarea credincioșilor și a instituțiilor medicale mai importante. Credincioșii au întâmpinat-o peste tot cu multă evlavie. Deși nu știau dinainte, observând mașina cu icoana și racla sfintei, se așezau în genunchi pe marginea drumului, făceau metanii, țineau lumânări aprinse în mâini,

flori pe care le aruncau spre racla sfintei, se însemnau cu Sfânta Cruce și lăcrimau, semn că aveau mare nădejde în binecuvântarea Sfintei Parascheva. Preoții din orașele și satele pe unde trecea au ieșit întâmpinând procesiunea cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce.

Dacă atunci Sfânta Cuvioasă Parascheva a ajuns la mănăstirea Văratec, unde se află Sfântul Gheorghe Pelerinul, acum, de sărbătoarea Cuvioasei, Sfântul îi va întoarce acesteia vizita: la capul Sfintei va sta în aceste zile o raclă cu sfintele moaște ale lui „Moș Gheorghe”.

Să rămânem cu un cuvânt pe care ÎPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei ni l-a adresat tuturor anul trecut și pe care și noi îl putem împlini acum, chiar dacă nu ajungem la Iași: „Pe preoți îi îndemn să slujească zilnic Sfânta Liturghie în această perioadă. În bisericile de parohie și mănăstiri să se săvârșească slujba Paraclisului și Acatistului Sfintei Cuvioase Parascheva. Psaltirea, mare izvor de mângâiere în vreme de încercare, să fie hrană sufletească pentru tot creștinul, mai ales în miez de noapte. Sărbătoarea Sfintei Parascheva să fie precedată și urmată de câteva zile de post, dacă se poate, ajunare până la apusul soarelui din partea celor sănătoși, precum și de multe fapte de milostenie. Totul pentru ca Dumnezeu să-și întoarcă privirea spre noi, Sfânta Parascheva să ne ierte”. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 10-17 OCTOMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 10.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 13.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu; Slujba de priveghere
Joi 14.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași – Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 15.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 16.10	de la 08 ⁰⁰	Parastas pentru cei adormiți
Duminică 17.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Pilda semănătorului - a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) – Utrenia, Sf. Liturghie